

ikke række Haanden til at sjerne det. Jeg kan ikke ganske fritage den ærede Cultusminister for, at jo han ogsaa har havt sin Deel deri; men jeg vil dog gjerne indrømme, at han vistnok er meget uskyldig i, at han sidder paa den Plads, som han nu beklæder. Videre har jeg ikke at bemærke.

Grundtvig: Da jeg begjærede Ordet, var det ikke for med nogen Udsørlighed at indlade mig paa denne vigtige Sag; men det var kun, fordi jeg vilde erklære, hvad jeg nu ogsaa skal gjøre, at jeg er saa enig, som jeg ellers sjelden er, med den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad), saa jeg troer ogsaa, at vi under nærværende Omstændigheder vistnok ikke kunne gjøre Sagen nogen større Tjeneste, eller at vi ikke bedre kunne vogte os for at gjøre den nogen Skade end ved for Diebliffet at opgive Tanken om at sætte en Lov igjennem til Afgjørelse af det store Spørgsmaal om Forholdet imellem de private Giere og Fæstere, men kun indskrænke os til, hvad der nylig har været yttret her i Salen, at faae en bedre Regulering, idetmindste for det Fæstegods, som ligger under offentlig Bestyrelse eller Tilsyn. I Anledning af den Bemærkning, der blev gjort, at den foreslaaede Lov ikke vel kunde tages tilbage, efterat den er iudkommen, uden at det kunde synes, som om Thinget havde opgivet Sagen tilligemed Loven, da skal jeg kun bringe i Erindring, at en saadan Misdyndning let lod sig forebygge, naar man enten nu eller paa et senere Trin forlod Sagens Behandling ved en motiveret Dagsorden, saa at det klart kunde fremgaae, at Overtallet i dette Thing ikke i den Henseende har forandret sin Overbeviisning, men har ifinde, naar det troer, at det kan nytte, da at gaae videre og fremstjynde en ønskelig og nødvendig Løsning af dette vigtige Spørgsmaal.

J. N. Hansen: Den ærede Cultusminister har yttret sig udsørligt over det foresiggende Spørgsmaal, men det er gaaet mig idag, som det i Almindelighed gaaer mig, naar jeg hører den ærede Cultusminister tale, idet hans hele Fremstilling er saa elastisk, at det næsten ikke er muligt at komme til en rigtig

Forstaaelse af, hvad han mener. Da Rigsdagsmanden for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning) havde Ordet efter Cultusministeren, fremstillede han sin Forstaaelse af, hvad Ministeren havde udtalt, men da Ministeren fik Ordet igjen, sagde Ministeren, at han slet ikke havde udtalt sig saaledes, som den ærede Rigsdagsmand og ogsaa jeg havde forstaaet ham. Det, som Ministeren sagde anden Gang, var aldeles forskjelligt fra, hvad han sagde første Gang. Første Gang fik jeg ud af hans Uttringer, at Regjeringen ikke kunde tage denne Sag i sin Haand; men at den maatte ordnes af Parterne selv efter en vis Overeenskomst; anden Gang sagde han, at det var naturligt, at Regjeringen maatte tage Sagen i sin Haand, men at en Overeenskomst først maatte komme tilstede. Ligeledes gif det med Fortolkningen af adskillige andre enkelte Punkter, som den ærede Minister havde udtalt sig om. Han sluttede sidste Gang, han havde Ordet, med at udtale det Haab, at man ogsaa fra den anden Side vilde vise sin Villie til at faae dette Spørgsmaal ordnet, derved at der ogsaa fra den anden Side blev forelagt et Lovforslag, men jeg troer, at hans hele Udtalelse i Aften er fuldkommen skiftet til at forhindre dette. Jeg kan ikke see, hvad der efter en saadan Udtalelse fra Ministerbordet, som den af ham fremsatte, skulde bevæge Nogen fra den anden Side til at fremsomme med et saadant Forslag. Han har erklæret, at Regjeringen ikke kan tænke paa at fremkomme med noget Forslag, førend de forskjellige Parter ere blevne enige, og hvilken Maade er saa den letteste til at slippe for at faae et Regjeringsudkast? Det er ikke at gjøre et eneste Skridt til at tilveiebringe en Overeenskomst. Jeg troer altsaa, at han snarere har skadet end gavnet denne Sag, som man dog maatte antage det for hans Mening at ville gavne. Efter en saadan Udtalelse og efter den Uvillie, der tidligere er viist fra den anden Side, skulde det forbause mig, om der nu skulde vise sig den mindste Belvillie derfra.

Paa 2 af de Spørgsmaal, jeg i Begyndelsen af denne Forhandling tillod mig at rette til Ministeriet, og som den ærede Indenrigsminister ikke besvarede, fik jeg Svar af den